

DEDICTVI OTCO
ZACHOVEJ NAM, PANE!

EVANGELIUM

na První neděli po velikonočních; Jn. 20, 19:

V tom čase, večer v ten den, první v týdnu, když byly pro strach před židy dveře zavřeny tam, kde byli shromážděni učedníci, přišel Ježíš, stanul mezi nimi a řekl jim: "Pokoj vám!" A když to řekl, ukázal jim ruce i bok. I zaradovali se učedníci, když spatřili Pána. Znovu jim tedy řekl: "Pokoj vám!" Jako mne poslal Otec, i já posílám vás! A když to pověděl, dechl na ně a řekl jim: "Přijměte Ducha Svatého! Komu odpustíte hříchy, odpouštějí se mu, a komu je zadržíte, jsou zadrženy." Avšak Tomáš, jeden ze dvanácti, který se nazývá Blíženec, nebyl s nimi, když přišel Ježíš. Řekli mu tedy ostatní učedníci: "Viděli jsme Pána!" On jim však řekl: "Neuvidím-li v jeho ruku jizvy po hřebecích a nevloží-li svůj prst na místo hřebů a nevloží-li svou ruku do jeho boku, neuvěřím." - A po osmi dnech by-

NEDĚLE

MISIJNÍ VĚSTNÍK

Vydáván péčí Cyrilomethodějské ligy v Kanadě

SUNDAY
RELIGIOUS
WEEKLY
LETTER

BOX 113
CHATHAM, ONT.
CANADA

Č. 32.

13. dubna 1958.

VELIKONOČNÍ SVÁTOSTI.

Jak čteme v dnešním Evangelii, dal Kristus Pán apoštolům moc odpouštět hříchy v den svého vzkříšení. Hříchy odpouští Církev ve svátosti pokání. Svátost pokání je tedy velikonoční dar Kristův. Je to svátost duchovního vzkříšení ze smrti hříchu k nadpřirozenému životu milosti posvěcující. Ve dvojí moci, kterou dal Kristus: "odpustit nebo zadržet" je obsažena nutnost vyznání hříchů ve svaté zpovědi, tak aby zplnomocněný kněz, který skrze kněžské svěcení dostal moc udělovat rozhřešení, mohl platně rozhodnout, komu smí hříchy odpustit a komu je smí zadržet... Svátost pokání, sv. zpověď, je velikonoční svátost.

Na Zelený čtvrtek při Poslední večeři proměnil Pán Ježíš chléb ve své svaté Tělo a víno ve svou svatou Krev, obětoval první mši svatou, podal první svaté přijímání. Sv. přijímání je také velikonoční svátost, poněvadž mše svatá, při které se konsekruje a podává, je mystickým zpřítomněním a pokračováním vykupitelské oběti a smrti Krista Pána na kříži, která vrcholí Kristovým vzkříšením. Ve sv. přijímání přijímáme utajené vzkříšené Tělo a Krev Kristovu. Sv. přijímání nás živí k životu věčnému a je také zárukou našeho vzkříšení podle těla na konci časů...

Kristus Pán řekl: "Vpravdě, vpravdě pravím vám: Nebude-li jísti Tělo Syna člověka a pítí Jeho Krev, nebude mít v sobě života. (Jn. 6, 53). - Abychom měli nadpřirozený život milosti posvěcující, musíme přijímat svaté přijímání. Jak často máme přijímat sv. přijímání, tak bychom měli život nadpřirozený? Církev, Bohem nám daná učitelka ve věcech Víry, vysvětluje tato slova Páně, že musíme přijímat sv. přijímání nejméně JEDNOU ZA ROK, a připravít se na ně dobrou sv. zpovědí. Poněvadž obě tyto svátosti jsou velikonočními dary Páně nám, uzákonila Církev, že každý katolický křesťan, aby si zachoval nadpřirozený život své duše a naději na život věčný a šťastné vzkříšení, je POVINEN jednou za rok a sice V DOBĚ VELIKONOČNÍ - která trvá od první neděle postní do neděle Nejsvětější Trojice, letos od 23. února do 1. června - PŘISTOUPIT HODNĚ KE SV. ZPOVĚDI A K SV. PŘIJÍMÁNÍ. To je naše velikonoční povinnost.

Každý uvědomělý katolík plní rád tuto velikonoční povinnost, neboť je si vědom, že svátosti velikonoční jsou Bohem daný dar k našemu časnému a především věčnému štěstí. Život je krátký a nejistý. Jak dlouho budeme mít ještě čas? Neopomeňme v této velikonoční době si vykonat velikonoční povinnost, přistoupit hodně ke sv. zpovědi a k sv. přijímání... Neodkládejme!....

NB. Velikonoční sv. zpověď a sv. přijímání je minimum. Katolíci dbalí svého duchovního dobra přistupují častěji, měsíčně...
----oooo----

li jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: "Pokoj vám!" Potom pravil Tomášovi: "Dej sem svůj prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuť nevěřící, ale věřící!" Tomáš mu na to odpověděl: "Pán můj a Bůh můj!" Ježíš mu řekl: "Že jsi mne viděl, Tomáši, uvěřil jsi. Blahoslavení jsou, kdo neviděli, a uvěřili." - A Ježíš udělal před svými učedníky i mnoho jiných znamení, která nejsou napsána v této knize. Tato však jsou napsána, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a vírou abyste měli život v jeho jménu.

POUČENÍ:

V den svého vzkříšení večer dal Pán Ježíš apoštolům a Církvi své moc odpouštět hříchy.

Neochota Tomášova věřití je důkazem, že apoštolové nebyli lehkověrní. - Blahoslavení jsme my, kteří jsme neviděli Pána vzkříšeného a věříme.

Modlitbu: "Pán můj a Bůh můj" se modlíme při pozdvihování Těla a Krve Páně.

To, co není napsáno v Písmě svatém, je nám dochováno Tradicí církevní; proto Tradice je také zdrojem poznání Víry.

ALLELUIA!

Zdráv buď, náš milý Spasiteli, jenž vstal jsi z hrobu temných bran, dík za Tvou lásku vzdán buď věřelý, jež prýští ze Tvých svatých ran. (:Jak slunce vzplály v onen den, když slavný hrob Tvůj otevřen! :) Alleluja! Alleluja! Alleluja!

ALLELUIA!

Jen krátkou dobu dlel jsi v hrobě, jak jsi to předpověděl sám, trest Boží nesměl svědčit Tobě, že v prach se změní duše chrám. (:Ty nad smrtí jsi zvítězil, stín hrobu smutný zaplašil! :) Alleluja! Alleluja! Alleluja!

ALLELUIA!

Tvé tělo prosto porušení i kamenem dnes proniká, děs jímá stráž v tom okamžení a hlídka k městu utíká. (:Tu slavnou zvěst pak šíří dál, že Nazaretský z hrobu vstal. :) Alleluja! Alleluja! Alleluja!

ALLELUIA!

Tvé učení je potvrzeno a zvrácen ďábla lichý klam, vždy slavným bude Tvoje jméno, vždyť dnes je zvěčnil Otec sám. (:Až zhyne zem i nebes jas, Tvá chvála zníti bude zas! :) Alleluja! Alleluja! Alleluja!

ALLELUIA!

Již neděsí nás černé hroby, jež postrachem nám byly spíš, je naděje květ vonný zdobí, že vejdem jednou v nebes říš. (:Až anděla nám zazní hlas, my oživnem a vstanem zas! :) Alleluja! Alleluja! Alleluja!

ALLELUIA!

Jen s Tebou, Kriste, chceme žítí, náš milý, dobrý Pastýři, chcem Víru vždycky v lásce mítí, i když bol srdce rozvíří. (:Jen s Tebou chceme trpět, mřít, a jednou s Tebou věčně žít! :) Alleluja! Alleluja! Alleluja!

ALLELUIA!

A smrt až oči naše zkalí a života nám zhasne svit, buď při nás tehdy, nebes Králi, rač ruku svou nad námi mít! (:A duši uveď v nebes říš, kde s Otcem svým a Matkou dlíš. :) Alleluja! Alleluja! Alleluja!

-----oooo-----

NEROZLUČITELNOST MANŽELSTVÍ.

V těchto dnech procházejí tiskem zprávy, jak čtrnáctiletá dcera filmové herečky zabila nemilého milence své matky, která čtyřikrát byla uzavřela sňatek a rozešla se se svými muži a měla mezitím mnoho milenců... Tisk píše o tom, jako o věcech samozřejmých, jakoby rozvrat manželství a rodin a hovění lidským choutkám a vášním, které vedou, jako v tomto případě, k zabíjení, byl normálním stavem moderní doby... Nezapomínejme však, že Pánem života a smrti, Pánem lidí a světa, je Bůh, který učinil manželství nerozlučitelným, jak potvrdil Kristus: "Co Bůh spojil, toho člověk nerozlučuj!" (Mt. 19,6). Svátostné manželství, platně uzavřené a dovršené manželským spojením, může být rozloučeno jedině smrtí. Civilní úřad, který takové manželství ruší, jedná neplatně a proti se Bohu. Osoby, které lehkomyšlně, hovíce svým choutkám, neplatná spojení uzavírají a rozvazují, hřeší těžce a svolávají Boží trest na sebe. Činí-li to osoby veřejně známé, je to tím zhoubnější pro hrozné pohoršení.... Příkázání Boží "Nesemilníš" a "Nezabiješ" nemohou pozbyti své platnosti... Sodomu a Gomoru potrestal Bůh za tyto hříchy ohněm a sírou... V rukou nepřátel Božích v komu-

nistickém Rusku je také připraven oheň a síra k naší zkáze... Matka Boží žádala v Lurdech a Fatimě pokání a růženec.